

ON ENAM KUI VÕIMALIK TEGUTSEDA ENDA IDENTIFITSEERUMISES

Kui meie võimalus või elu võimalused sõltuksid... liigi poolt korda saadetud saavutustest, siis tõenäoliselt ei jääks me ellu.

Õeldes seda teisiti: kui meilt palutaks aruannet resultaatide ja tegutsemise, elamise, olemise maneeride kohta, vastavuses meie loomusega, meie annetega, meie võimetega... siis oleks meil liigina panustada vähe.

Vastupidiselt, tavaelus, inimliku referentsiga, on tavapärane paluda üksteiselt resultate, tööviljakust, tulu, (teatud) käitumist. Ja kui ollakse minu kriteeriumitega nõus, hästi; kui ei, halvasti.

Samuti on tavaline, et kui soovin midagi saavutada, siis pean ma meeldivaks muutuma, eks ole ju? Aga sellest saadakse aru. Vastupidiselt, kui ma ei saavuta seda mida soovin või minule meelepärast, siis näitan halba tuju, jultumust või külmust või distantsi.

Kas niimoodi käitub meiega Looming?

Vastupidiselt, miks igaüks nõuab igaühelt mingit esitlust, välisilmet, mingit hoiakut, suhtumist? Ja, ennekõike, igaüks mõistab kohut igaühe üle... sellise jõulisusega, mis küünib raevuni või, vahel, vimmani, tehes kooskõla leidmise, leppimise raskeks.

Näib nagu igaühel -justkui oleks mingi needus peal- oleks tema teadvuses, et teised -kõik- peavad olema tema näo ja sarnasuse järele.

-Ei, ei. Vaadake. Oli "Jumala näo ja sarnasuse järgi".

-Ah! Aga mina olen Jumala poeg!

-Ahhhhh!...

-Seega peab olema minu näo ja sarnasuse järgi -ütlevad kõik.

Seega... "mis imet mina sellega korda saata saan?". Ehk siis, üksmeel, harmoonia ei ole võimalik... Väga raske!

Kaasaarvatud inimolendil iseendaga. Aga kui juba grupeerutakse sõpruskonna järgi või afektiivsuse, tunnete jne. alusel, siis hakkab tekkima "eba-kõla", "eba-meeldivus", kus igaüks hakkab nõudma teiselt oma meele järgi olemist, et too oleks nagu tema.

Palve Tähendus teavitab meid... sellest, mida juba teatakse, kuid vahel on vaja uuesti viidata nendele ilmselgustele: meid teavitatakse, et Looming väljendub elu ja bioloogilise külluse, mitmekesisuse kaudu, et avardada elu ja viia see kontemplatsiooni. Ja selle jaoks on iga saabuv olend doteeritud ressurrsidega, vahenditega, sümpaatiatega, antipaatiatega, maaniatega, jne, mida ta peab väljendama, manifesteerima... ja transmuteerima, vahendama. Sest see on vajalik; sest seda vajatakse. Selle pärast on ta tulnud.

Sellest tavatsetakse aru saada, mõista... olgugi et mitte jagada; ja veelgi vähem, eksperimenteerida.

Selle baasil, Palve Tähendus rõhutab "rahulolevat aktseptatsiooni" oskuses rolli, oma osa ja funktsiooni omaks võtta, mis igaühele antud on, käia sellega ümber nii, et igaüks oleks selleks edasiviivaks vahendiks, milleks ta olema peab, ilma kinnistumata fraasi *"aga mina olen selline"*, muutudes seetõttu võimu instrumendiks; ei, vaid *"niimoodi esitlen end mina ise, aga... arenedes, liikudes, muutudes, õppides"*.

Võtta omaks -alguses kui ettepanek- et kõik elav pärineb Loovast Müsteeriumist, mille me võime asetada Big Bangi ette, pärast Big Bangi, juhuslikkusesse, kokkusattumusse, õnne... -kuhu iganes seda soovitakse; kuid võtame seda võimalust arvesse, ilmselgelt selles mitmekesisuses, on meil midagi ühist: meie päritolu, meie funktsioon. On midagi teises, nendes, tolles, mis on mulle tuttav, mis isegi minust ehk midagi peegeldab, mis annab mulle selguse tunda end osana Kõigest.

Kui see ettepanek pragmaatiliselt ala hoitakse, siis hetkel, kui hakkame kedagi eelarvamuse alla sedama, kohut-, süüdi mõistma... ah!..., siis kindlapeale leiame selles, kellega me kohtume, kellega koos töötame, kellega

koos jagame, kellega koos elame, jne, midagi iseendast. Selles teises, leida midagi meist endist, selle ühise pärinemise tuumiku tõttu... ning selle üldise funktsiooni tõttu, mida igaüks saab panustama.

Öelduna teises keeles kõlaks see nii: *"Mida tahab see situatsioon mulle öelda? Mida tahab mulle see probleem öelda -kui probleem ikka olemas on- või see ebamugavus või see halb tunne? Mis ta mulle ütleb? Ja mida pean mina ütleva, et seda selgitada, et parandada, kergendada...?"*

Jah. Laeme alla iga korraga rohkem ettepanekuid..., et saavutada minimaalset. "Minimaalset".

Tõenäoliselt võiksime öelda, et viibime ühes liigi hetkes -ja seda on võimalik ükskõik missuguses paigas testida, üldistades-, kus inimeste sensitiivsus on muutumas eriti egoistlikuks, eriti nõudlikeks; eriti resultaate- ja personaalseid ekvivalentsusi otsivaks -nagu ütlesime alguses-.

Ilma kahtluseta on sõda see -sõda, jah-, mis sellist tüüpi elu juures hoiab üleval seda sensitiivsust. Siit ka see, et Palve Tähendus tuleb meile meelde tuletama, et me ei ole sõja olendid; et meie sensitiivsus peab olema paindlik, adaptatiivne, kooseluline; et peame tegema jõupingutuse, et saavutada minimaalse üksmeelsuse, et ära tunda teise tegevusi, kohalolekut ja hoiakuid...

Aga aktsepteerida neid... ilma orjuse, ilma nõudmisteta: *"Praegu tahan sind, nüüd ei. Praegu huvitad mind, nüüd ei"*. Sest muidu langeksime -või langetakse- "kasutamisse ja ära viskamisse"; üksteisele "ülearuseks" olemisse. Ülejäägid: see, mis üle on. *"Oled minu jaoks ülearune. Aga kui mind huvitab..., siis sobid mulle hästi"*. Ja niiviisi, mõned on teiste suhtes üle, ollakse üle.

Ja -tõenäoliselt- kui igaüks selles kogumis paigutaks end ümber, kui võetaks positsioon rollis või osas, mis talle sellel hetkel vastab...

Ehk siis: kui igaüks oleks omal kohal, sest see on tema jaoks olemas..., ilma et see provotseeriks vaateid kasule, tulule...

Sest, nii vähe kui me ka oma tähelepanu pöörame, märkame, et... ühed vähem, teised rohkem kannavad püsse. Nad ei lase kedagi läbi! Nad tulistavad meid igast küljest!

-Sest sina ütlesid, sest sina rääkisid, sest sina kommenteerisid, sest sina rääkisid, sest sina lubasid...

-Eeh! Eeh! Eeeh!... Ja sina ka.

-Jah, mina ka, aga praegu oled sina see.

-Ah! Ah!..

Kuulge, kas kaastunne on olemas? Kas halastus on olemas? Või on need Jumala vanaaegsed teooriad? Kas headus on olemas...? Või need on lastejuttudest pärit asjad?

“Täna annan sulle kuuma suudluse, sest sa oled end hästi üleval pidanud. Aga, vastupidiselt- täna annan sulle külma suudluse, sest sa ei ole olnud tasemel”.

Justkui mingi koera õpetamine; nagu -täpselt sama moodi- kasvatada mingit persooni:

“Kui sa käitud hästi, minu kriteeriumite järgi, siis saame me hästi läbi. Kui ei, siis karistan sind vitsahoobiga... või oma ükskõiksusega või oma kriitikaga või oma karistusega”.

Hambuni relvastatud, igaüks uitab hiilides kohtumõistmiste, eelhoiakute, seisukohtade vahel... Ja igaüks kahtleb ja muutub järk-järgult otsustamatuks, otsides teisele meelepäraseks olemist, et mitte häirida toda, olla ettevaatlik tollega või valvel kolmandaga, neljandaga või selle viiendaga.

Üks väga karm fraas - Loomingu optikast lähtuv- andis hinnangu inimkonnale. Üks väga karm fraas... andis hinnangu liigi käitumisele: “rästiku pesa”.

Jah. Ja kummalisel kombel ei ole rästikute pesad nii hullud kui võinuks oodata, kuid... kui on mitmeid, jah.

Aga meie ei ole rästikud. Me ei pea käituma nagu need olendid, kui nad on terrori all.

Meid on varustatud valikuvõimalustega, võimalustega, annetega... Ja me teame kui me häirime!, kui tekitame ebamugavust, kui haavame, kui takistame. Võib olla mõni vääratus, mil olend ei anna endale aru, aga see on väga juhuslik.

Vahel -tihemini kui vahel!-... vaadeldakse inimesi kui noateritajaid.

Ja kui mingit tööd on vaja koos teha, sest see on meie elu pärandi osa, siis on noad ülearused, apaatiale ei ole kohta, tuimus ei ole kohane, õigustust ei saa... klassifitseerida.

Järelikult peab igaühel olema mingi kriteerium universaalsusest ja üksikasjalikkusest, vastutusest selle kriteeriumi suhtes, et saaks luua reaalselt õpetlikku kooselu. Ja mitte mingit "selgust-tumedust" täis kooselu: selgus, mis ei jõua täie selguseni, ja tumedus, mis jõuab absoluutse valguse puudumiseni.

Süüdimõistmine on kerge; trikkel põhjas; oda, samuti; nuga valmis...

Võib tunduda liialdusena, kuid... jah niiviisi mõeldakse, kiigake korralikult, vaadake hästi, timmige oma nägevusteravust.

Ja kui see on timmitud -visuaalne-, see millega vaadeldakse, tõenäoliselt..., tõenäoliselt enam kui ühel on hirm iseenda suhtes; see, millest ta mõtleb, mida tunneb, mida teeb, kuidas teeb...

Peame edendama kvaliteedi kontrolli oma teadvuste, positsioonivõttude, meie tendentside suhtes. Mitte jääma ankrusse eelhoiakutesse ja harjumustesse ja tavapärastesse "nii see käib"... "see on see mis on"... Mugavus-mudel, milles igaüks otsib oma rahu teise kannatuse arvelt.

Aga, loomulikult, samal ajal, samuti igaühel on oma *“Mina ei teinud! Mina ei teinud! Minul ei ole midagi pistmist!! Ei, see ei ole minu süü! Mina ei vastuta! Mina ei...”*.

Mitte keegi ei olnud, ei ole teinud!

Need reaktsioonid, tõepoolest äratavad vaid õuduse... vastuse vastutustundetuse pärast; tõenäoliselt selle positsiooni taastumatusesse tõttu.

Nagu ütles kõnekäänd: *“Kõigi vahel ta tapeti ja tema üksik suri”*. Kuid mitte keegi... Ei, ei, ei!

Ja samamoodi tundub, nii paljudel kordadel, et igaüks kuuleb seda, mida tahab kuulda... Ja kui ei, siis mõtleb selle välja -selle mida kuulnud on- ja selle põhjal otsustab, ilma üle kontrollimata!

Eh! Eh! Eh!, eh!...

Jah. Interpretatsioon on vaba, aga interpreerige siis, kui teil on kindlus selle kohta mida kuulsite. Ja seda mida kuulate, ei ole ainult see, mida teie ise ütlete või mõtlete, vaid... mida ütlevad teised! Ka tuleb arvesse.

-Mina kuulsin, sain aru, tundsin, mõtlesin, järeldasin... ja ma tegutsesin ja ma...

-Oota, oota, oota! Oota üks hetk! Ja kõiges selles sa veendusid, kontrollisid?

-Ei. Minu jaoks oli asi selge.

-Ah! Sinu jaoks oli asi selge. Ja ainult sinu vorm on kehtiv. Teiste vormid ei tule arvesse.

Segaduste keerulised kuristikud valitsevad koostöötamisi. Ja kõik sellepärast, et ei olda võimeline identifitseeruma, igaüks, oma positsioonil. Ja öelda, mida tuntakse... teise suhtes respekti ja imetlusega.

Ja selles “läbipaistev- tume” -vähe läbipaistev ja väga tume- panoraamis, soovitatakse Palve Täheendusest lähtudes, viia läbi üks isiklik hinnang (iseendale), et näha kuidas on väärtustega, mida omatakse!, mida peab hoidma!, mida peab jagama!, mida peab püüdma! Mis seisus need on. Mida nendega tehakse. Milline on nende valmisoleku tase. kuidas neid rakendada, ilma neid kaotamata.

Väärtus on. Iga elav olend on käibelolev väärtus. Aga seda tuleb ellu viia, tuleb anda sellele tähendus!...

Ma ei tohi kaotada oma väärtust... mitte... või mitte solvamise hirmu baasil.

Mis sorti hool see on?

On enam kui võimalik tegutseda enda identifitseerumises, näidata end ilma süüdimõistmise hirmuta!

Mitte loobuda väärtusest, mis meile on antud, et vältida viha või torinat või teise ebamugavustunnet; pigem näidata meie väärtust, ning et see oleks väärtustatud! Võita respekti, tänu ilmselgustele, rahuloludele; tänu püüdlustele ja valmisolekule, ilma kuritarvitamata!

Siiruse... tilgakesed... anuvad oma kohalolekut.
